

Lisa Rleybas

KOUZLO
PODZIMU

Lisa Kleypas

KOUZLO
PODZIMU

2011

Copyright © 2005 by Lisa Kleypas
Translation © 2005, 2010 by Jana Vlčková
Cover design © 2005 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu IT HAPPENED ONE AUTUMN,
vydaného nakladatelstvím Avon, New York 2005,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Drahomíra Smutná
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2011

ISBN 978-80-7303-618-8

Věnováno Julii Murphyové

*za to, že se s nezměrnou láskou a trpělivostí šikovně
stará o Griffina a Lindsay...*

*Velice jsi mi pomohla s obchodní stránkou mé profese
a stala ses váženým členem naší rodiny.*

Děkuji Ti zejména za to, že jsi zůstala sama sebou.

Navždy milující

L. K.

PROLOG

LONDÝN, 1843

Před vchodem do parfumerie stály dvě mladé ženy. Jedna z nich netrpělivě tahala tu druhou za ruku. „*Musíme tam jít?*“ otázala se menší z obou dívek. Hovořila zřetelným americkým přízvukem. „Na takových místech se vždycky k smrti nudím, Lillian, zato ty tam vydržíš celé *hodiny* přičichávat k lahvičkám.“

„Tak počkej s komornou v kočáře.“

„To je ještě větší nuda! Kromě toho tě samotnou nikam nepustím. Beze mě by ses určitě dostala do maléru.“

Vyšší z dívek se hlasitě rozesmála, což se k dobře vychované dámě vůbec nehodí, a společně vstoupily do obchodu. „Ty že mě chceš uchránit od maléru, Daisy? Já si spíše myslím, že bys o nějaký ten průšvih nerada přišla.“

„Bohužel, v parfumerii se toho moc zažít nedá,“ zazněla pohotová odpověď.

Následovalo tlumené chichotání. Vzápětí děvčata stanula tváří v tvář starému pánovi s brýlemi. Opíral se o poškrábaný pult, který zabíral celou jednu stranu nevelké místnosti. „Jste si tím jistá, slečno?“ navázal plynule na Daisyinu připomínku. Přátelsky se zubil. „Někteří lidé věří, že parfémy mají kouzelnou moc. Vůně je ta nejčistší esence. Některé jsou schopny probudit fantomy lásky či nejsladší vzpomínky.“

„Fantomy?“ opakovala zaujatě Daisy, zatímco druhá z dívek netrpělivě poznamenala:

„Nemyslí to doslova, drahá. Pomocí parfému ducha nevyvoláš, ani se v něm neskrývá žádné kouzlo. Jedná se o směs aromatických částic, které doputují k čichovým receptorům ve tvém nose.“

Starý muž jménem Phineas Nettle pohlížel na dívky se vzrůstajícím zájmem. Žádná z nich nebyla krásná v tradičním slova

smyslu, přesto mu obě připadaly úchvatné. Jejich světlá plet poutavě kontrastovala s hustými černými kadeřemi a v obličejí měly čisté rysy, jež jsou zdánlivě vlastní všem Američankám. „Prosím,“ ukázal na stěnu s policemi, „s radostí vám ukážu své poklady, slečno...“

„Bowmanová,“ doplnila přívětivě starší z dívek. „Jsme Lillian a Daisy Bowmanovy.“ Podívala se na přepychově oblečenou blondýnku, kterou až dosud obsluhoval, aby mu dala na srozuměnou, že je ochotna chvíli počkat, neboť světlovlasá zákaznice přišla dřív.

Nerozhodně prodlévala nad flakony, které jí pan Nettle nabídl. Sestry se zatím rozhlížely po jeho království zasvěcenému pěstování krásy. Spatřily velké množství parfémů, kolínských vod, pomád, vosků, krémů, mýdel a dalšího zboží. Ve vysokých křišťálových fiolách se třpytily oleje do koupele, k nim se tulily plechovky s bylinnými mastmi a hned vedle se krčily krabičky s fialkovými pastilkami na osvěžení dechu. Na nižších policích hřadovaly aromatické svíčky, čichací soli s přidavkem hřebíčku, misky s potpourri a plechovky s pastami a balzámy. Všímavému kupci neušlo, že zatímco Daisy si nabízené věci prohlíží s ledabylým zájmem, její sestra se zastavila u poličky s čistými olejičky a extrakty, mezi nimiž nechyběl výtažek z růže, exotického keře frangipani, jasmínu, bergamotu a dalších oblíbených rostlin. Opatrně zvedala jednu lahvičku po druhé a znalecky k nim přičichávala.

Plavovlasá dáma se konečně rozhodla, koupila si malý flakon s parfémem a odešla. Zvonek na dveřích ji vyprovodil veselým zacinkáním.

Lillian se za ní otočila a zadumaně zamumlala: „Zajímalo by mě, proč většina světlovlasých žen voní po ambře.“

„Myslíte parfém s přísadou ambry?“

„Kdepak. Hovořím o charakteristické vůni jejich pleti. Jsou cítit po ambře a někdy po medu...“

„Proboha, co tím chceš říct?“ zahihňala se pobaveně Daisy. „Lidé přece nemají žádné typické aroma. Snad jenom, když nutně potřebují vykoupat.“

„Ale ano, mají,“ přela se Lillian. „Každý člověk má svůj osobitý pach. Copak sis toho nikdy nevšimla? Z kůže některých lidí můžeš cítit hořké mandle nebo fialky, jiní naopak...“

„Jiní naopak voní jako švestky, míza palmy nebo čerstvé seno,“ doplnil Nettle.

Lillian na něho pohlédla a vítězoslavně se usmála. „Přesně tak!“

Nettle si sundal brýle a pečlivě je leštil. Hlavu měl plnou otázek. Bylo by možné, aby tato dívka dokázala rozlišit svébytnou vůni každého člověka? On to uměl, ale uvědomoval si, jakého vzácného daru se mu dostalo. Ovšem nikdy neslyšel o tom, že by jím disponovala nějaká žena.

Z kabelky pošíité korálky, která se jí houpala na zápěstí, Lillian vylovila kousek složeného papíru a přistoupila ke starci. „Mám recept na parfém,“ oznámila a lístek mu podala, „ale nejsem si jistá správností poměru jednotlivých ingrediencí. Mohl byste jej pro mě namíchat?“

Nettle si předpis přečetl a mírně povytáhl prosedivělé obočí. „Neobvyklá kombinace, ale velice zajímavá. Myslím, že by to šlo.“ Upřeně se na dívku zahleděl. „Smím se zeptat, kde jste k té formulí přišla, slečno Bowmanová?“

„Je to takový můj nápad,“ prohodila s bezelstným úsměvem. „Zvažovala jsem, které vůně by se ke mně nejvíc hodily. Na rovinu přiznávám, že nejtěžší bylo odhadnout jejich přibližný poměr.“

Nettle kvapně sklopil zrak, aby skryl svoje pochybnosti. Zákaznice za ním často přicházely s prosbou, aby jim připravil parfém vonící převážně po růžích nebo levanduli, ale podobný rozpis mu ještě nikdo nepřinesl. Nejpozoruhodnější však byl výběr jednotlivých položek, které se na první pohled zdály nesourodé, ale ve výsledku spolu náramně ladily.

„Slečno Bowmanová, směl bych vám předvést některé své parfémy?“ otázal se v touze zjistit rozsah dívčiny schopnosti.

„Samozřejmě,“ zazněla veselá odpověď. Lillian přistoupila k pultu, na nějž Nettle postavil malou křišťálovou fialu s bleudou, jiskrnou tekutinou. „Co to děláte?“ zeptala se, když nanesl několik kapek na čistý bílý kapesník.

„Nikdo by neměl čichat přímo k flakonu,“ poučil ji muž a podal dívce kapesník. „Nejprve musí vypřchat alkohol, a teprve pak se řádně rozvine vonná esence. Smím se zeptat, co v této směsi cítíte, slečno Bowmanová?“

Úkol, o který ji požádal, dává zabrat i starým a zkušeným voňavkářům. Vyžaduje hodiny pečlivého zkoumání a soustředění.

Lillian opatrně přičichla ke kapesníku. Pak udivila Nettlea tím, že ze sebe bez váhání vysypala celé složení s lehkostí pianisty, který přehrává stupnice. „Pomerančové květy..., neroliová silice..., ambra a... mech?“ Zarazila se a prudce k starci zvedla tmavé oči, které ještě před chvílíčkou stínily vějíře hustých černých řas. Zračil se v nich údiv. „Mech v parfému?“

Nettle na ní zíral s neskrytým údivem. Průměrnému člověku činí potíže rozpoznat ve směsi vůní jednotlivé složky. Někdy rozliší tu hlavní a dobře známou, například růži nebo citron, popřípadě mátu, ale jinak bývá pro většinu lidí tajemství parfému dokonale skryto.

Vzpamatoval se z ohromení a pousmál se nad její otázkou. Často obohacoval své vůně o netradiční prvky, ale ještě nikdo se nad nimi nepozastavil. „Smysly si libují v celistvosti a dobře utajených překvapeních. Zkuste tenhle.“ Připravil čistý kapesník a nanesl na něj další parfém.

I druhé hádanky se Lillian zhostila se zázračnou lehkostí. „Bergamot..., tuberóza..., kadidlo...“ Nepatrně zaváhala a znovu se zhluboka nadechla syté vůně. Hned nato se jí na rtech rozlil užaslý úsměv. „Stopa kávy.“

„Kávy?“ zvolala nevěřicně Daisy a sklonila se k flakonu. „Já žádnou necítím.“

Lillian se tázavě podívala na Nettlea a ten se souhlasně usmál. „Ano, je tam káva.“ Obdivně pokýval hlavou. „Dostala jste do vínku vzácný dar, slečno Bowmanová.“

Dívka se rozpačitě ošila. „Obávám se, že při hledání manžela mi moc nepomůže. To jsem celá já, když už mám nějaký talent, tak naprosto bezcenný. Kdybych raději lépe zpívala nebo byla krásná jako obrázek. Jak říká moje matka, záliba v očíhávání věcí se k dámě vůbec nehodí.“

„V mém obchodě to neplatí,“ ubezpečil ji.

Poté si začali povídat o jednotlivých druzích vůní s takovým zápalem, jako by hovořili o umění. Probírali výrazné zemité pachy lesa nasáklého vodou po několikadenním dešti. Slaný odér mořské brízy. Kořeněné aroma lanýžů. Ostré povětrí zimní krajiny v okamžiku, kdy se z oblohy sype sníh... Daisy se brzy začala nudit. Odebrala se k polici s kosmetickými přípravky a jala se je prohlížet. Otevřela dózu s pudrem, přičichla k ní a vzápětí se rozkýchala. Vybrala si krabičku pastilek a začala je hlasitě chroupat.

Rozhovor její sestry s majitelem parfumerie zatím nerušeně pokračoval. Nettle se dozvěděl, že otec slečen Bowmanových vlastní v New Yorku podnik na výrobu voňavek a mýdla. Lillian čas od času navštěvuje tamější laboratoř a právě tam načerpala základní poznatky z oboru. Dokonce se podílela na přípravě aromatu pro nový typ mýdla. Ač postrádala odborné znalosti, dostala do vínku přirozený talent. Bohužel kvůli příslušnosti k něžnému pohlaví nikdy nebude mít příležitost plně jej využít.

„Slečno Bowmanová,“ zašeptal spiklenecky Nettle, „rád bych vám ukázal jistou esenci. Kdybyste laskavě chvilku posečkala... Mám ji vzadu.“

Lillian zvědavě přikývla. Opřela se lokty o pult. Nettle zmizel za závěsem v zadní části místnosti, kde se rozkládalo jeho království plné destilačních přístrojů a dalších pomůcek. Na nejvyšší polici trnily starobylé galské a řecké svazky pojednávající o voňavkářském umění. Dobrý výrobce parfémů je částečně alchymista, umělec i čaroděj.

Starý muž vystoupal po žebříku k nejvyšší přihrádce, kde spočívala dřevěná krabička. Sněhl ji dolů a položil na pult. Sestry Bowmanovy se zatajeným dechem sledovaly, jak otvírá mosisaznou západku a z útrob pouzdra vyjímá drobnou lahvičku zapečetěnou voskem. Trocha bezbarvé tekutiny představovala nejdražší esenci, jakou se mu kdy podařilo získat.

Opatrně fíolu odzátkoval, do kapesníku nechal skanout vzácnou kapku a předal jej Lillian. Zpočátku skoro nic necítila, snad jakýsi slabý nevýrazný závan, ale jak postupoval jejím

nosem, nabýval na síle, až se rozvinul ve sladké mámení smyslů.

„Co je to?“ užasla ohromená dívka.

„Velice vzácná orchidej, která voní pouze v noci. Okvětní plátky jsou čistě bílé a mnohem křehčí, než má kupříkladu jasmín. Esence se nedá získat jejich zahříváním, na to jsou příliš citlivé.“

„Potom přichází v úvahu studená enfleuráž,“ poznamenala Lillian. Hovořila o procesu, kdy se vzácné okvětní lístky nakladou na skleněné desky potřené tukem. Jakmile se tuk nasytí vůní, desky se ponoří do lihu, z něž se po odpaření alkoholu získá čistá esence.

„Přesně tak.“

Opět se nadechla opojné vůně. „Jak se ta orchidej jmenuje?“

„Královna noci.“

Daisy se zachichotala. „Zní to jako titul jednoho z románků, které mi matka zakázala číst.“

„Navrhoval bych, abychom levanduli z vašeho receptu nahradili právě touto orchidejí,“ ozval se Nettle. „Bude to sice dražší, ale podle mého získáte bezchybný základ, zejména když jako ustalovač požadujete amburu.“

„Na kolik to přijde?“ zeptala se Lillian, a když uslyšela konečnou sumu, vytřeštila zrak. „Páni! Voňavka stojí víc, než její váha ve zlatě.“

Nettle teatrálně zvedl nádobku ke světlu a tekutina v ní uvězněná zajiskřila jako diamant. „Obávám se, že kouzla nejsou zrovna laciná.“

Lillian vyprskla smíchy, třebaže nedokázala od lahvičky odtrhnout zrak. Dočista ji fascinovala. „Čáry máry,“ zamumlala a zaškaredila se.

„Váš parfém bude vskutku kouzelný,“ trval stařec na svém. Bezelstně se usmíval. „Přidám do něj tajnou ingredienci, abych posílil jeho účinek.“

Jeho slova na Lillian zapůsobila, přestože jim nevěřila. Nicméně se s majitelem obchodu dohodla, že si pro voňavku později přijde. Zaplatila za Daisyiny bonbony i za slíbené zboží, rozloučila se a vykročila na chodník. Stačil jediný pohled do

obličeje mladší sestry, aby pochopila, že Daisyina bujná fantazie opět pracuje na plné obrátky, zjevně okouzlená řečmi o magic-kých formulích a tajné ingredienci.

„Lillian... Dovolíš mi ten zázrak vyzkoušet, že ano?“

„Copak se s tebou o všechno nedělím?“

„Ne.“

Lillian se ušklíbla. Ačkoliv se občas se sestrou pohádaly, panovalo mezi nimi neotřesitelné spojení a přátelství. Tak silně jako Daisy miloval Lillian jenom málokdo. Zdálo se, že Daisy má pro každého pochopení. Projevovala náklonnost těm nejošklivějším toulavým psům, měla trpělivost se zpovýkanými dětmi i s věcmi, které nutně potřebovaly opravit.

Avšak navzdory zmíněné spřízněnosti byla každá úplně jiná. Daisy by se dala označit za idealistku, snílka, neposednou bytost, jež se zmítala mezi dětskou vrtošivostí a prohnanou bystrostí mládí. Lillian o sobě věděla, že má jazyk ostrý jako břitva, s jehož pomocí se bránila nástrahám okolního světa. Působila trochu cynicky a vyžívala se v kousavém humoru. Svým blízkým projevovala oddanost a věrnost. Patřily mezi ně především čekanky, skupina dívek, s nimiž v průběhu loňské společenské sezony proseděla v koutě snad každý večírek či ples. Lillian, Daisy a jejich přítelkyně Annabelle Peytonová a Evangeline Jennersová se zapřísáhly, že si navzájem pomohou najít manžela. Jejich úsilí se vyplatilo. Annabelle se před dvěma měsíci úspěšně provdala za Simona Hunta. Nyní je na řadě Lillian. Bohužel dosud netušily, na kterého gentlemana se zaměří tentokrát, ani si nepřipravily žádný solidní plán.

„Jistěže si ten parfém vyzkoušíš,“ zabručela, „ačkoliv netuším, co si od toho slibuješ.“

„Že potkám mladého pohledného vévodu, který se do mě šíleně zamiluje. Co jiného?“ odvětila Daisy.

„Všimla sis, že málokterý šlechtic stojí za hřích?“ zeptala se kysele Lillian. „Většinou jsou hloupí, sešlí věkem a člověk se jich spíše lekne, než aby je chtěl mít doma.“

Daisy se zachichotala a objala sestru kolem pasu. „Ti praví gentlemani na nás někde čekají,“ prorokovala, „a my je najdeme.“

„Víš to určitě?“ pochybovala Lillian.

Sestra se na ni čtverácky zazubila. „Nezapomínej, že povoláme na pomoc kouzla.“

STONY CROSS PARK, HAMPSHIRE

„Právě přijeli Bowmanovi,“ hlásila lady Olivia. Stála na prahu studovny. Její starší bratr seděl za psacím stolem a ztrácel se v záplavě účetních knih. Řadou velkých obdélníkových oken z barevného skla prosvítalo odpolední slunce. Jinak místnost obložená růžovým dřevem působila přísně a stroze.

Markus, hrabě Westcliff, zachmuřeně vzhlédl od své práce. Svrástil husté obočí, tmavé oči se mu blyškaly. „Pozdvižení začíná,“ zavrčel.

Livia se rozesmála. „Předpokládám, že máš na mysli jejich dcery. Vždyť zase nejsou tak špatné. Nebo ano?“

„Jsou mnohem horší,“ odvětil stručně Markus. A zamračil se ještě víc, když zjistil, že hrot pera přitisknutý k papíru zanechal na řádce úhledných číslic ošklivou inkoustovou kaňku. „Zpovykanejší mladé dámy jsem dosud nepotkal. Zejména mám na mysli tu starší.“

„Inu, jsou to Američanky,“ zdůraznila Livia. „Člověk by k nim měl být tolerantní a dopřát jim rozlet, nemyslíš? Nemůžeme od nich čekat, že budou dopodrobna zvládat každíčký detail naší etikety. Vždyť seznam společenských pravidel je takřka nekonečný...“

„Nemíním bazírovat na maličkostech,“ ohradil se Markus. „Dobře víš, že nejsem takový šosák, aby mě vytáčelo, že slečna Bowmanová nevhodně drží malíček, kdykoliv zdvihne šálek čaje. Nedovedu se smířit s určitými výstřelky, které by vzbudily pobouření v jakémkoliv koutě civilizovaného světa.“

Výstřelky? Začíná to být zajímavé. Livia vstoupila do komnaty. Neměla tuhle místnost ráda, protože jí silně připomínala zesnulého otce.

Na osmého hraběte z Westcliffu neměla jedinou šťastnou vzpomínku. Otec byl nemilosrdný, krutý muž. Kdykoliv někam

vstoupil, zdálo se, že vysál z prostoru veškerý kyslík. Choval se, jako by ho na každém kroku potkávalo v životě zklamání. Ze tří jeho potomků byl Markus jediný, kdo jakž takž splňoval otcovy nároky. Ať už pro něho hrabě vymyslel jakýkoliv trest, byť byly jeho nároky sebevyšší a úsudky nespravedlivé, Markus si nikdy nestěžoval. Livia a její sestra Aline měly ze staršího bratra posvátnou hrůzu. Mládencova touha po dokonalosti jej přivedla na nejlepší školy, kde dosahoval výtečných výsledků, lámal rekordy ve zvolených sportech a posuzoval sám sebe mnohem přísněji, než by si byl troufl kdokoliv jiný. Markus uměl zkrotit koně, zatančit čtverylku, vysvětlit komplikovanou matematickou teorii, ovázat ránu a nasadit upadlé kolo od kočáru. Avšak žádná z jeho očividných předností mu nepřinesla z úst přísného otce jediné slovo chvály.

Při zpětném pohledu docházela Livia k přesvědčení, že starý hrabě záměrně dusil ve svém synovi veškerou vlídnost, každý ždíbeček soucitu. Nějaký čas se zdálo, že uspěl. Nicméně když se před pěti lety odebral nemilosrdný despota na věčnost, z Marka se vyklubal úplně jiný muž než ten, za nějž ho všichni považovali. Livia s Aline brzy zjistily, že bratr nikdy není natolik zaměstnán, aby je nevyslechl, a že vůbec nezáleží na tom, jak nicotné se zdají jejich potíže, vždycky je připraven jim pomoci. Byl plný sympatie, náklonnosti a vzácného pochopení. Vlastně se stal zázrak, uvědomíme-li si, že sám se s podobnými vlastnostmi v podstatě nesetkal, nikdo mu neprojevil totéž pochopení.

Na druhou stranu Markus občas býval trochu pánovitý. Fakticky... *velice* panovačný. Kdykoliv přišlo na ty, jež miloval, bez výčitek svědomí je přinutil udělat to, co pro ně považoval za nejlepší. Což zrovna nepatřilo k jeho okouzlujícím přednostem. Kdybyste se Livie zeptali na bratrovy další chyby, jistě by, ač nerada, musela přiznat, že Markus pevně věří ve vlastní neomylnost.

Zamilovaně se usmála na svého charismatického sourozence. Sama nechápala, jak ho může tolik obdivovat, když se Markus věrně podobá nenáviděnému otci. Má tytéž tvrdé rysy, vysoké čelo a široká ústa s tenkými rty. Hustou kšticí barvy

havraních křídel, výrazný široký nos a tvrdošíjně vyčnívající bradu. Je spíše nápadný než pohledný... Přesto jeho obličej přitahoval pozornost mnoha žen. Na rozdíl od otcových byly Markovy živé oči často plné smíchu, ačkoliv široký úsměv rozzářil jeho opálenou tvář jen vzácně.

Jakmile se Livia přiblížila, opřel se Markus pohodlně v židli, propletl si prsty a položil spojené ruce na břicho. Na začátek zářil panovalo nezvykle teplé počasí, proto Markus odložil sako a vyhrnul si rukávy u košile. Odhalil tím snědá svalnatá předloktí, jemně poprášená tmavými chloupky. Byl pouze prostřední výšky, zato v nadprůměrné formě. Sálaly z něj zdraví a síla aktivního sportovce.

Dychtivá vyslechnout víc o zmíněném nevhodném chování slečny Bowmanové, opřela se Livia o okraj stolu a naklonila se k bratrovi. „Zajímalo by mě, co ta ubohá dívka provedla, že tě tím tak urazila?“ dumala nahlas. „Pověz mi to, Marku. Jestli ne, tak tě ujišťuji, že má divoká fantazie vyrukuje s něčím příšerným, čeho by Lillian určitě nebyla schopna.“

„Ubohá slečna Bowmanová?“ odrkl si Markus. „Radši se ani neptej, Livie. Nemám náladu o tom mluvit.“

Jako většina mužů ani Markus zřejmě nepochopil, že *nic* nepodníti ženskou zvědavost víc než téma, o němž s nimi někdo nehodlá diskutovat. „Ven s tím, Marku,“ nařídila mu. „Anebo tě přinutím strašlivě trpět.“

Ironicky povytáhl obočí. „Vzhledem k tomu, že právě přijeli Bowmanovi, je tvoje výhrůžka zbytečná.“

„V tom případě budu hádat. Nachytal jsi slečnu Bowmanovou s někým? Dovolila snad nějakému pánovi, aby ji líbal... anebo ještě *hůř*?“

Markus se výsměšně ušklíbl. „To sotva. Stačí se na ni podívat, a každý mužský uteče s řevem na opačnou stranu.“

Livia se zamračila. Nabyla dojmu, že bratr začíná být k Lillian Bowmanové poněkud tvrdý. „Je to moc pěkné děvče, Marku.“

„Ani hezoučká tvářička nezamaskuje vady jejího charakteru.“

„Například?“

Markus tiše zabručel, jako by popis poklesků slečny Bowmanové považoval za zcela zbytečný. „Ráda manipuluje s lidmi.“

„Však ty také, drahý,“ opáčila Livia.

Kritickou poznámku ignoroval. „Je panovačná.“

„Stejně jako ty.“

„Je arogantní.“

„Ty rovněž,“ předhodila mu bystře Livia.

Markus se na ni zaškaredil. „Domníval jsem se, že probíráme nedostatky slečny Bowmanové, ne moje.“

„Ale jak se zdá, máte hodně společného,“ bránila se nevinně sestra. Sledovala, jak bratr položil pero a úhledně je srovnal do řady k ostatním psacím potřebám. „Co se týče nevhodného chování oné dámy, mám to chápat tak, že jsi ji *nenačpal* při něčem nepatřičném?“

„Ne, to jsem neřekl. Pouze jsem se vyjádřil v tom smyslu, že nebyla s gentlemanem.“

„Marku, na tohle nemám čas,“ ošila se netrpělivě Livia. „Musím Bowmanovy přivítat. A ty také. Ale než opustíme tuto místnost, požaduji, abys mě seznámil se všemi skandály, kterých se Lillian dopustila!“

„Připadá mi absurdní o tom hovořit.“

„Jezdila obkročmo na koni? Kouřila cigáro? Koupala se nahá v rybníku?“

„Ne tak docela.“ Nabručeně zdvihl stereoskop trúnící na rohu stolu. Jednalo se o dárek k narozeninám, který mu poslala sestra Aline, jež žila s manželem v New Yorku. Stereoskop byl úplně nový vynález, vyrobený z javorového dřeva a skla. Když se mezi čočky vložila stereoskopická karta – dvojité fotografie – jevil se takto vzniklý obrázek trojrozměrný. Hloubka detailů byla až zarážející. Člověk měl pocit, že mu větve pozorovaných stromů poškrábou nos, rokle se před ním otvírala tak realisticky, až se zdálo, že do ní každou chvíli spadne. Markus pozvedl stereoskop k očím a s přehnaným soustředěním si prohlížel záběr římského Kolosea.

V okamžiku, kdy se sestra už už chystala vybuchnout netrpělivostí, zabručel: „Viděl jsem slečnu Bowmanovou hrát ve spodním prádle pasáka.“

Livia na něj nevěřičně zírala. „Pasáka? Myslíš tu hru s koženým míčem a placatou pálkou?“

Markus netrpělivě zkrivil ústa. „Přihodilo se to při jejich poslední návštěvě. Slečna Bowmanová ve společnosti své sestry a přítelkyň skotačila na louce v severozápadním cípu našeho panství. Náhodou jsme jeli s panem Huntem okolo. Všechna čtyři děvčata pobíhala po trávě pouze v nedbalkách. Nato slečna Bowmanová drze tvrdila, že v těžkých sukních se nedá běhat. Podle mého názoru by uvedla jakýkoliv důvod, jen aby ospravedlnila svoje nevhodné chování. Takhle nestydatě se předvádět! Sestry Bowmanovy jsou požitkářky.“

Livia si přitiskla dlaň na ústa ve snaze potlačit řinoucí se smích. „Nemůžu uvěřit, žes o tom až dosud mlčel!“

„Kéž bych na to dokázal zapomenout,“ odvětil Markus chmurně a sklonil se k stereoskopu. „Jak se teď mám podívat Thomasi Bowmanovi do očí, když mám v čerstvé paměti jeho poloobnaženou dceru?“

Livia se stále dobře bavila, zatímco si soustředěně prohlížela bratrův ostře řezaný profil. Neuniklo jí, že se Markus zmínil o „dceři“, ne o „dcerách“, z čehož vyplývalo, že si té mladší sotva všiml. Soustředil se výhradně na Lillian.

Dívka znala svého bratra natolik dobře, že by spíše očekávala, že jej zmíněný incident náramně pobaví. Ačkoliv byl Markus silným zastáncem morálních zásad, rozhodně nebyl úzkoprsý a disponoval značným smyslem pro humor. Třebaže si nikdy nevydržoval milenku, Livia se doslechla o několika jeho diskrétních aférkách. O Markovi se šeptalo, že navenek prudérní hrabě si v posteli vede velice odvážně. Avšak z nějakého nepochopitelného důvodu ho rozčilovala smělá Američanka s rudou krví, která si nebere servítky a utápí se v nedávno vydělaných penězích svých předků. Zdálo se, že Marsdenově rodině jsou Američané osudní. Sestra Aline se za jednoho z nich provdala a sama Livia nedávno uzavřela manželství s Gideonem Shawem z New Yorku. Možná Markus dopadne stejně.

„Zřejmě ve spodním prádle vypadala naprosto neodolatelně,“ hodila bratrovi mazanou vějičku.

„Ano,“ přikývl bez rozmyšlení. „Tedy, chtěl jsem říct *ne*. Vlastně jsem se okamžitě odvrátil, takže jsem si ji nestihl prohlédnout, natož abych pátral po jejích přednostech. Pokud vůbec nějaké má.“

Livia se kousla do rtu, aby potlačila smích. „No tak, Marku... Vždyť jsi zdravý, pětatřicetiletý chlap. Nepovídej, že jsi *nehodil* po slečně Bowmanové očkem, když se před tebou producírovala v nedbalkách.“

„Já po nikom očkem neházím, Livie. Buď se na něco zpřímá podívám, nebo ne. Trapné okukování přenechám dětem či deviantům.“

Sestra jej obdařila lítostivým pohledem. „Inu, velice mě mrzí, že ses musel protrpět podobně hrozným zážitkem. Můžeme pouze doufat, že slečna Bowmanová zůstane po dobu své návštěvy ve tvé přítomnosti oblečená a nepovede se jí znovu urazit tvé příjemnělé city.“

Posmívala se mu, za což ji bratr zpražil zamračeným pohledem. „O tom pochybuji.“

„Co tím chceš říct? Pochybuješ, že zůstane ve tvé přítomnosti oblečená, anebo se obáváš, že znovu urazí tvoje city?“

„Dost už, Livie,“ zabručel a dívka se zachichotala.

„Pojď. Musíme Bowmanovy přivítat.“

„Na to nemám čas,“ ucedil příkře. „Přivítej je sama a mě nějak omluv.“

Livia na něj užasle hleděla. „Snad se nehodláš... Ale Marku, musíš jít se mnou! Takhle neomalený jsi nikdy nebyl.“

„Pokání učiním později. Pro boha živého, vždyť se tu zdrží skoro měsíc! Budu mít spoustu příležitostí se s nimi setkat. Jenže kdykoliv někdo spustí o děvčatech Bowmanových, okamžitě se mě zmocní špatná nálada. Právě teď stačí pomyslet, že se s nimi octnu v jedné místnosti, a bezděčně skřípu zuby.“

Livia zavrtěla hlavou. Pochybovačně se na bratra zadívala, což neměl rád. „Hmm. Častokrát jsem tě viděla jednat s lidmi, které jsi neměl zrovna v lásce, a vždycky jsi k nim byl velmi zdvořilý. Zejména, když jsi od nich něco chtěl. Ale slečna Bowmanová tě z nějakého důvodu příšerně provokuje. Mám takovou teorii...“

„Skutečně?“ V mužových očích se objevila výzva.

„Pořád na ní pracuji. Jakmile dojdou k definitivnímu závěru, dám ti vědět.“

„Bůh mi pomáhej. Teď už běž, Livie, a přivítej hosty.“

„Zatímco ty zůstaneš zalezlý ve své pracovně jako liška v noře?“

Markus se postavil a okázale jí dal ve dveřích přednost. „Odcházím zadem. Mám v plánu vydat se na pořádnou projíždku.“

„Jak dlouho budeš pryč?“

„Vrátím se včas, abych se stihl převléknout k večeři.“

Livia si unaveně vzdychla. Při slavnostní hostině se sejde spousta lidí. Jedná se o jakýsi společenský úvod. Oficiální večírek vypukne v plné parádě zítra. Většina hostů již dorazila, každou chvíli se čeká příjezd několika opozdílů. „Uděláš lépe, když sebou hodíš,“ varovala ho. „S rolí hostitelky jsem sice souhlasila, ale to neznamená, že zvládnou všechno sama.“

„Vždycky přicházím v pravou chvíli,“ odvětil pevně Markus. Nato vystřelil z místnosti s dychtivostí člověka, který právě utekl z šibenice.

Markus ujížděl ze statku. Vedl koně po dobře udržované lesní cestě vedoucí kolem zahrad. Jakmile překonal strmou úžinu a vystoupal na opačné straně kopce vzhůru, povolil koni otěže a už uháněli s větrem o závod přes pole tužebníku a sluncem vysušené trávy. Stony Cross Park leží v nejkrásnějším koutě Hampshiru. Obklopují ho husté hvozdy, vlhké louky plné květin, mokřady i široké zlatavé lány. Tento kraj byl kdysi vyhrazen pouze králům, kteří sem vyráželi na lov. Nyní se stal jedním z nejvyhledávanějších míst Anglie.

Neustálý příliv návštěvníků Markovi svým způsobem vyhovoval. Měl tak dostatek společníků pro lov i sport, činnosti, které miloval, a navíc spoustu prostoru pro politické manévrování. V průběhu početných slavností se v domě uzavíraly rozličné obchody. Markus častokrát jakoby mimochodem přesvědčil vlivného politika či průmyslníka, aby s ním probral záležitosti, o něž se zajímal.

Ani chystaný večírek se nebude nikterak lišit od předchozích. Přesto se Markus v poslední době necítil ve své kůži a pocit nepohodlí ustavičně narůstal. Jakožto vrcholně realistický člověk nevěřil hrabě Westcliff na předtuchy ani na ostatní spiritualistické nesmysly, jež se poslední dobou těšily obrovské oblibě. Přesto jako by něco viselo ve vzduchu. Ve Stony Cross Parku vládlo napětí jako před bouřkou. Hrabě se cítil neklidný a netrpělivý, vzrůstající nervozitu nedokázal rozptýlit ani přemírou pohybových aktivit.

Uvažoval o nadcházejícím večeru, kdy se bude muset bratříčkovat s Bowmanovými, a nepříjemný pocit se proměnil téměř v rozčilení. Litoval, že je vůbec pozval. V tomto okamžiku by se ochotně vzdal všech příštích obchodů s Thomasem Bowmanem, jen kdyby se téhle rodinky dokázal jednou provždy zbavit. Jenže se nedá nic dělat, jsou tady a stráví zde přinejmenším měsíc. Nezbyvá než se snažit.

Čekala ho náročná jednání s Thomasem Bowmanem. Markus by průmyslníka rád přesvědčil, aby v Liverpoolu, případně v Bristolu, otevřel pobočku svých tukových závodů na výrobu mýdla. Pokud nezklamou liberální spojenci v parlamentu, dojde v nejbližších letech ke zrušení daně. Tím klesne cena a mýdlo se stane dostupným i pro obyčejného člověka. Což bude mít blahodárný vliv nejenom na zdraví veřejnosti, ale také na Markův bankovní účet. Ovšem jedině za předpokladu, že jej Bowman přijme za partnera.

Proto nemá na vybranou a musí chtět nechtě vystát jeho dcery. Lillian a Daisy představují typický příklad bohatých amerických dědiček, které se vydaly do Anglie ulovit manžela. Na urozené pány se každoročně vrhaly houfy ctižádostivých, užvaněných slečen s příšerným přízvukem, jež lačnily po neutuchající publicitě v novinách. Neurvalé, ukřičené, namyšlené mladé ženy, které si zamanuly, že si za papírkový peníze pořídí v Anglii ženicha s titulem. A často uspěly. Markus se s děvčaty Bowmanovými seznámil při jejich předchozí návštěvě Stony Cross Parku a žádná z nich na něho neučinila patřičný dojem. Starší Lillian dokonce upřímně nesnášel, poněvadž se svými přítelkyněmi zosnovala rafinovanou past, do níž hodlala vlákat nic netušícího aristokrata. Říkaly si čekanky, jako by byly pyšné na to, že na všech plesech zůstávají potupně trčet v koutě. Markus nikdy nezapomene na okamžik, kdy léčka nevyšla. *„Prokristapána... Vy se nezastavíte před ničím, že ne? Existuje vůbec něco, co by vás přimělo držet se zpátky?“* zhrozil se tehdy.

„Pokud ano,“ odvětila bystře Lillian, *„tak jsem to ještě neobjevila.“*

Takhle mimořádně nestoudnou ženskou Markus v životě nepotkal. Stačilo si vzpomenout, jak přistihl Lillian Bowmanovou v nedbalkách při hře zvané pasák, a nemohl o ní smýšlet jinak než jako o prachsprosté uličnici. A jakmile si na někoho vytvořil svůj názor, bylo těžké ho změnit.

Mračil se. Zvažoval, jak by měl s Lillian propříště jednat. Bude chladný a odtažitý, za nic na světě se nenechá vyprovokovat. Bezpochyby ji tím řádně nazlobí. Úplně postačí jí předvést, jak je mu lhostejná. Představil si, jak Lillian okatě ignoruje a ona

se nervózně ošívá... a rázem ho zaplavil klid. Ano. Bude se jí vyhýbat, jak jenom to půjde, a v případě nevyhnutelného setkání ji počastuje mrazivou zdvořilostí. Přestal se kabonit a navedl svého koně na řadu lehkých překážek. V dokonalé souhře s ušlechtilým zvířetem hladce zdolal plůtek, proutěnku a úzkou kamennou zeď.

„A teď, děvčata...“ Mercedes Bowmanová si na prahu hostinského pokoje přísně prohlížela své dcery. „Trvám na přinejmenším dvouhodinovém spánku. Musíte být večer svěží. Lord Westcliff je zvyklý večeřet pozdě a společenská setkání obvykle končí až po půlnoci. Nepřeji si, abyste u stolu zívaly.“

„Ano, máti,“ pípaly dívky způsobně. Upíraly na matku nevinné oči. Jenže ta se nedala zmást.

Ctižádostivá Mercedes Bowmanová přetékala nevyužitou energií. Byla kostnatá, hubená jako tyčka. V porovnání s ní se i chrti jevíli baculatí. Plně se soustředila na svůj celoživotní úkol – úspěšně provdat svoje dcery, a to ne za ledajakou partii. „Žádných okolností neopustíte tuto místnost,“ kázala hrobovým hlasem. „Zakazuji vám potloukat se po sídle lorda Westcliffa. Nesmíte se do ničeho plést a tropit neplechu. Ještě si ušpiníte šaty. Vlastně – rozhodla jsem se vás pro jistotu zamknout, abych se ubezpečila, že skutečně *odpočíváte*.“

„Máti,“ bránila se Lillian. „Jestli existuje na světě nudnější místo než je Stony Cross, pak sním svoje boty. Co bychom tu asi tak mohly provést?“

„Na tebe se nepřijemnosti lepí na každém kroku,“ prohlásila upjatě Mercedes a výhrůžně přimhouřila oči. „Právě proto vás nehodlám spustit z očí. Když si vzpomenu, jak ses tu posledně předvedla, dívím se, že nás vůbec pozvali.“

„Já ne,“ odsekla suše dcera. „Každému je jasné, že jsme tu proto, poněvadž Westcliff má zásluku na otcovu společnost.“

„Lord Westcliff,“ zasyčela popuzeně matka. „Lillian, musíš se o něm vyjadřovat s úctou! Náš hostitel je nejbohatším aristokratem v Anglii a jeho rod...“

„...je starší než královnin,“ dodala zpěvavě Daisy. Tuhle písničku vyslechla bezpočtukrát. „Jeho hrabství je považováno za nejstarobylejší v Anglii, a proto...“

„...je *lord* Westcliff nejlepší partií v Evropě,“ doplnila ironicky Lillian. Posměšně při tom vyklenula obočí. „Možná dokonce *na celém světě*. Máti, jestli v koutku duše doufáš, že se Westcliff ožení s jednou z nás, tak jsi vážně blázen.“

„Ona není blázen,“ poopravila ji sestra. „Ona je Newyorčanka.“

V New Yorku ustavičně stoupal počet lidí, kterým dobré nápady a podnikatelské úspěchy přinesly peníze. Přesto se jim nepodařilo zapadnout mezi tamější společenskou smetánku, kterou tvořili převážně potomci původních holandských osadníků. Takzvaní „noví zbohatlíci“ marně usilovali o místo na slunci ve vysokých kruzích, po němž toužili. Okaté přehlížení a odmítání působilo na Mercedes jako vítr na oheň. Nepolevila ve svém úsilí, její ambice naopak sílily.

„Uděláme všechno pro to, aby lord Westcliff zapomněl na vaše politováníhodné chování během poslední návštěvy,“ počula dcery chmurně. „Očekávám, že budete skromné, tiché a zdrženlivé. A na čekanky rovnou zapomeňte. Chci, abyste se držely dál od té hanebnice Annabelle Peytonové a té druhé... Jak se jenom jmenuje...?“

„Evie Jennerová,“ hlesla Daisy. „A Annabelle je nyní Huntová, máti.“

„Annabelle se provdala za Westcliffova nejlepšího přítele,“ přisadila si Lillian. „Domnívala jsem se, že právě z tohoto důvodu bychom se neměly přestat vídat.“

„Ještě to zvážím.“ Mercedes si dcery podezřívavě prohlédla. „Mezitím vás žádám, abyste si zdřímly. Od této chvíle ani neceknete. Je vám to jasné?“

„Ano, máti,“ broukly sestry jednohlasně.

Dveře se zavřely, v zámku zaskřípal klíč.

Dívky si vyměnily čtverákový úšklebek. „Hlavně že se nedoslechla, jak jsme hrály pasáka,“ chechtala se Lillian.

„V tom případě bychom byly dávno mrtvé,“ mínila vážně Daisy.

Lillian vylovila z malé smaltované krabičky na toaletním stolku vlásenku. „Škoda že mámu rozhodí každá prkotina, že?“

„Třeba jako když jsme do salonu paní Astorové propašovaly to naolejované selátko.“

Spiklenecky se zachichotaly. Lillian poklekla u dveří a začala se potýkat se zámekem. „Já to nechápu. Máti by měla ocenit, jak rafinovaně jsme ji pomstily. Musely jsme přece *něco* podniknout, když madam Astorová odmítla matku pozvat na svůj večírek.“

„Jenže naše mamina to vidí jinak. Podle ní nikdo nestojí o hosty, kteří s sebou na soaré berou užitková domácí zvířata.“

„Inu, podle mě jsme se nedopustily ničeho špatného. Horší bylo, když jsme tenkrát v obchodě na Páté avenue zapálily římskou svíci.“

„Šlo o spravedlivou pomstu. Ten obchodník na nás neměl být hrubý.“

Lillian vytáhla vlásenku ze zámku a zkušeně ohnula jeden její konec. Zašilhala námahou, ještě chvíli se potýkala se vzpurným zámekem, až konečně klapla západka. Potom se vítězoslavně podívala na svou sestru. „Právě jsem překonala svůj časový rekord.“

Avšak mladší sestra jí úsměv neoplatila. „Lillian... Jestli se letos zasnoubíš, všechno se změní. Ty se změníš. A po našich dobrodružstvích bude veta. Konec legrace. Zůstanu sama.“

„Nebud' hloupá,“ zamračila se Lillian. „Já se nezměním a ty sama nezůstaneš.“

„Budeš se muset zodpovídat manželovi,“ připomněla Daisy. „A ten ti nedovolí, abys prováděla alotria s mladší sestrou.“

„Ne ne ne.“ Lillian se postavila a rezolutně vrtěla hlavou. „Za takového *páprdu* bych se nikdy neprovdala. Hodlám se zaslíbit muži, který mě nebude hlídat ani omezovat. Chci někoho, jako je tatka.“

„No, máti s ním není dvakrát šťastná,“ poznamenala kysele Daisy. „Zajímalo by mě, zda se ti dva někdy milovali.“

Lillian se opřela o dveře a svažila čelo. Chvíli nad připomínkou uvažovala. Ji samotnou nikdy nenapadlo přemýšlet nad tím, proč se rodiče vlastně vzali. Každý se staral výhradně o sebe. Nikdy se nechovali jako partneři. Pokud Lillian věděla, zřídkakdy se hádali, nikdy se neobjímali a sotva spolu mluvili.

Přesto mezi nimi nevládla hořkost. Spíše si byli lhostejní. Jako by se jednou provždy vzdali svých tužeb a nebažili po štěstí.

„Láska existuje jenom v románech,“ povzdechla si Lillian. Doufala, že to vyznělo náležitě cynicky. Opatrně pootevřela a podívala se ven. Pak se ohlédla na Daisy. „Vzduch je čistý. Vezmeme to vchodem pro služebnictvo?“

„Ano. A zamíříme k lesu.“

„Proč k lesu?“

„Copak si nevzpomínáš, o co mě Annabelle prosila?“

Lillian na sestru chvíli nechápavě civěla, vzápětí obrátila oči v sloup. „Proboha, Daisy. To nejsi schopna vymyslet nic lepšího? Tomu říkám procházka.“

Daisy chápavě povytáhla obočí. „Ty tam nechceš jít, protože se jedná o blaho lorda Westcliffa.“

„Prosím tě,“ zavrtěla hlavou Lillian. „Jako bys tomu věřila? Taková hloupost.“

Jenže Daisy trvala na svém. „Najdu studánku přání,“ prohlásila důstojně, „a splním to, co jsem Annabelle slíbila. Můžeš mě buď doprovodit, anebo si jít po svém. Nicméně...“ Výhrůžně přimhouřila oči tvaru mandlí. „Když si vzpomenu, jak dlouho jsem na tebe čekala, zatímco jsi brousila zaprášenými starými apatykami a parfumeriemi, tak si myslím, že mi něco dlužíš.“

„Dobrá,“ broukla Lillian. „Půjdu s tebou. Jinak bys studánku nikdy nenašla a ještě by ses někde ztratila.“ Znovu nakoukla do chodby. Ujistila se, že je prázdná. Poté sestry po špičkách zamířily ke vchodu pro služebnictvo. Kročeje tlumily silné vlněné koberce.

Ačkoliv Lillian neměla majitele příliš v lásce, musela uznat, že rezidence Stony Cross Park je nádherná. Bytelný dům v evropském stylu byl postaven z kamene barvy medu. K obloze se vypínala čtveřice půvabných věžiček. Trůnil na ostrohu nad řekou Itchen a obklopovaly ho terasovité sady a zahrady, jež plynule přecházely v park a divoký les. Žila tu již patnáctá generace rodiny Marsdenů, jak neopomnělo připomenout snaživé služebnictvo. Což stěží vypovídalo o velikosti pánova majetku. Proslýchalo se, že vlastní téměř dvě stě tisíc akrů půdy v Anglii a ve Skotsku, dva hrady, tři středověké tvrze, řadové domy, pět

usedlostí a vilu nad Temží. Nicméně perlou mezi rodinnými nemovitostmi bylo bezesporu toto sídlo.

Sestry opatrně proklouzly branou ven. Držely se ve stínu živého plotu, jenž je kryl před nežádoucími pohledy z oken. Sotva vkročily mezi prastaré cedry a duby, ostře pálící slunce milosrdně zakryl zelený baldachýn propleteného větroví.

Daisy rozpustile rozhodila ruce a zvolala: „Miluji tohle místo!“

„To tě přejde,“ prorokovala Lillian, avšak v koutku duše přiznávala, že nyní, počátkem podzimu, kdy květiny ještě hýřily všemi barvami, by v Anglii stěží hledala půvabnější místo.

Daisy se vyhoupla na kládu při okraji cesty a opatrně po ní kráčela. „Možná by nebylo marné provdat se za Westcliffa,“ rozumovala. „Jenom si představ, že by ses stala majitelkou tohohle panství.“

Lillian popuzeně povytáhla obočí. „A celý život bych se dívala na toho náfuku a poslouchala jeho rozkazy?“ Protáhla obličej a znechuceně nakrčila nos.

„Annabelle říká, že lord Westcliff je ve skutečnosti o hodně milejší, než se jeví.“

„Tohle ona tvrdit *musí*. Nezapomeň, co se přihodilo před několika týdny.“

Sestry zmlkly. Obě vzpomínaly na nedávné dramatické události. Když si Annabelle ve společnosti svého manžela, Simona Hunta, prohlížela továrnu na lokomotivy, již vlastnil společně s lordem Westcliffem, došlo k hrozivému výbuchu, který je málem připravil o život. Westcliff neváhal vrhnout se do hořící budovy, což se téměř rovnalo sebevraždě, aby je zachránil. Vyvedl je oba živé ven. Nyní na něho Annabelle zcela pochopitelně pohlíží v novém světle a považuje ho za hrdinu. Dokonce se nedávno nechala slyšet, že Westcliffova arogance je docela roztomilá. Nato Lillian kysele odvětila, že se Annabelle očividně dosud nezotavila z následků otravy kouřem.

„Myslím, že bychom měly být lordu Westcliffovi vděčné,“ poznamenala Daisy a seskočila z klády. „Koneckonců zachránil Annabelle život. A přítelkyň tu zase tolik nemáme, abychom mohly nějakou postrádat.“

„Annabelle spasil pouhou shodou okolností,“ oponovala nabručeně Lillian. „Riskoval jediné proto, aby nepřišel o užitečného obchodního partnera.“

„Lillian!“ Daisy, jež sestru předběhla o několik kroků, se užasle obrátila. „Takhle nemilosrdná jsi nikdy nebyla. Prokrista-pána, kvůli naší kamarádce a jejímu choti hrabě vběhl do ohnivého pekla. Co ještě musí udělat, aby na tebe učinil patřičný dojem?“

„Jsem si jista, že Westcliff mě ničím oslňovat nehodlá,“ odsekla Lillian. Přistihla se, že její prohlášení vyznělo ublíženě, proto se ušklíbla a o poznání lhostejněji dodala: „Daisy, jestli chceš mermomocí vědět, proč ho nemám ráda, tak si laskavě zapiš za uši, že ho nemůžu ani cítit, poněvadž on zjevně nesnáší mě. Nevynechá jedinou příležitost, aby se nade mnou nepovyšoval – morálně, sociálně, intelektuálně... Ach, s jakou chutí bych mu srazila hřebínek!“

Chvilí kráčely mlčky. Pak se Daisy zastavila, aby si natrhala violky hustě rostoucí u kraje cesty. „Co kdybys zkusila být na Westcliffa pro změnu hodná?“ zamumlala. Připnula si kvítka do vlasů a dodala: „Třeba bys ho tím natolik vyvedla z míry, že by ti začal laskavost oplácet.“

Lillian zachmuřeně zavrtěla hlavou. „Kdepak. Pravděpodobně by pronesl něco jízlivého, zatetelil se spokojeností a dál na mě shlížel spatra.“

„Podle mě začínáš být...“ spustila Daisy. Náhle se zarazila a plně se na něco soustředila. „Slyším šplouchání vody. Někde tady musí být studánka přání!“

„Svatá prostoto,“ zahuhlala Lillian. Zdráhavě následovala mladší sestru, jež poskakovala po vyježděném úvozu lemovaném bažinatými loukami. Mokřady byly hustě porostlé modrými a purpurovými hvězdicemi, ostřicí a přesličkou. Celík zlatobýl mával latami drobných květů. Těsně u pěšiny se krčily chomáče žlutých pantoflíčků. Klid okolní přírody zapůsobil na Lillian jako balzám. Zhluboka se nadechla. Když se přiblížily k zurčícímu prameni, pod nímž se nalézala bahnitá tůňka, vzduch zjemněl vlhkostí.

Počátkem léta se tu sešly všechny čekanky. Každá vhodila do kalné vody špendlík a v duchu si něco přála, jak velela místní tradice. Daisyin tajemný vzkaz se týkal Annabelle a do puntíku se vyplnil.

„A jsme tady,“ prohlásila spokojeně Daisy. Vytáhla z kapsy dlouhou tenkou střečinu, již Annabelle po nehodě vytáhla z ramene lorda Westcliffa. Dokonce i Lillian, jež jinak neměla s mužem slitování, se při pohledu na ni otrásla. „Annabelle mě poprosila, abych ji vhodila do studánky a přála si pro pana Westcliffa totéž co pro ni.“

„Co to má být?“ vyzvíдалa Lillian. „Nikdy jsi mi to neprozradila.“

Daisy na sestru pohlédla s potutelným úsměvem na rtech. „Není to snad jasné, drahá? Upřímně jsem doufala, že se Annabelle provdá za muže, jehož miluje.“

„Aha.“ Annabellino manželství se Simonem Huntem se vydařilo. Ti dva se očividně milují, takže kouzlo musí fungovat. Lillian se blahosklonně zahleděla na sestru a poté couvla, aby zpozvdáli přihlížela obřadu.

„Lillian,“ ozvala se Daisy. „Musíš u mě zůstat. Vodní vílu určitě potěší, když se na přání soustředíme obě. Potom se dozajista splní.“

Starší z dívek se zachichotala. „Snad nevěříš na vodní vílu? Panenko skákavá, jak je možné, že jsi tak pověřivá?“

„Od dámy, která si nedávno zakoupila flakon čarovného parfému, to sedí.“

„Jenže já tomu blábolu nevěřím! Pořádila jsem si ho, protože hezky voní.“

„Lillian,“ škádlila ji sestra. „A co je na tom špatného? Buď čáry máry zaberou, nebo ne. Já osobně doufám, že na mě čeká něco tajemného. Nyní si pojďme přát štěstí pro lorda Westcliffa. Tohle je to nejmenší, co pro něho můžeme udělat. Koneckonců zachránil Annabelle život.“

„Tak tedy dobrá. Stoupnu si vedle tebe – ale jenom proto, abys nespadla do vody.“ Lillian objala sestru kolem útlých ramen a zahleděla se do kalné vody.